

Sygn. akt II K 1156/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2021r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący : Sędzia Sądu Rejonowego Joanna Urbańska - Czarnasiak

Protokolant : sekr. sądowy Daria Włodarska

w obecności /-/

po rozpoznaniu w dniach 17 grudnia 2020r., 13 kwietnia 2021r., 26 sierpnia 2021r., 07 grudnia 2021r.

sprawy karnej:

J. Ł.

syna W. i M. zd. W.

ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 23 sierpnia 2019 roku w miejscowości K., powiat (...), woj. (...) J. Ł. znieważył umundurowanego funkcjonariusza Policji sierż. szt. K. T. podczas i w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych w ten sposób, że w trakcie przeprowadzonej interwencji publicznej używał wobec wyżej wymienionej słów wulgarnych, a nadto popychał ją, szarpał za mundur i za włosy naruszając jej nietykalność cielesną, zmuszając ją do zaniechania prawnej czynności służbowej, powodując obrażenia ciała w postaci ogólnego potłuczenia, stłuczenia karku, stłuczenia głowy bocznej mięśnia czworogłowego uda prawego, stłuczenie głowy, które to obrażenia naruszają czynności narządów ciała na czas poniżej siedmiu dni, przy czym czynu tego dopuścił się działając bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego

tj. o czyn z art. 222 § 1 kk i art. 224 § 2 kk i art. 226 § 1 kk i art. 157 § 2 kk i art. 57a § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk

II. w dniu 23 sierpnia 2019 roku w miejscowości K., powiat (...), woj. (...) J. Ł. znieważył umundurowanego funkcjonariusza Policji sierż. szt. K. J. podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych w ten sposób, że w trakcie przeprowadzonej interwencji publicznej używał wobec wyżej wymienionego słów wulgarnych, a nadto popychał go, szarpał za mundur, uderzał i kopał w okolice brzucha i krocza, naruszając jego nietykalność cielesną, zmuszając go do zaniechania prawnej czynności służbowej, powodując obrażenia ciała w postaci powierzchownych stłuczeń powłok głowy oraz ogólnego potłuczenia, które to obrażenia naruszają czynności narządów ciała na czas poniżej siedmiu dni, przy czym czynu tego dopuścił się działając bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego

tj. o czyn z art. 222 § 1 kk i art. 224 § 2 kk i art. 226 § 1 kk i art. 157 § 2 kk i art. 57a § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk

S. L.

syna A. i E. zd. M.,

ur. (...) w K.,

oskarżonemu o to, że:

III. w dniu 23 sierpnia 2019 roku w miejscowości K., powiat (...), woj. (...) działając publicznie i bez powodu stosował przemoc w postaci odpychania i szarpania umundurowanych funkcjonariuszy policji sierż. szt. K. T., sierż. szt. K. J. w celu zmuszenia ich do zaniechania prawnej czynności służbowej polegającej na zatrzymaniu J. Ł. w związku z popełnionym przez niego przestępstwem, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego.

tj. o czyn z art. 224 § 2 kk i art. 57a § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk

F. K. (1)

syna G. i L. zd. I.,

ur. (...) w S.

oskarżonemu o to, że:

IV. w dniu 23 sierpnia 2019 roku w miejscowości K., powiat (...), woj. (...) działając publicznie i bez powodu stosował przemoc w postaci odpychania i szarpania umundurowanych funkcjonariuszy policji sierż. szt. K. T., sierż. szt. K. J. w celu zmuszenia ich do zaniechania prawnej czynności służbowej polegającej na zatrzymaniu J. Ł. w związku z popełnionym przez niego przestępstwem, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego

tj. o czyn z art. 224 § 2 kk i art. 57a § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk.

1. oskarżonego **J. Ł.** uznaje za winnego popełnienia zarzuczanych mu czynów opisanych wyżej w pkt I i II wypełniających znamiona przestępstwa z art. 222 § 1 kk, art. 224 § 2 kk, art. 226 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 57a § 1 kk i w zw. z art. 11 § 2 kk i przyjmując, że przestępstwa te wchodzą w skład ciągu przestępstw na podstawie art. 224 § 2 kk w zw. z art. 57a § 1 kk i w zw. z art. 11 § 3 kk oraz w zw. z art. 91 § 1 kk wymierza mu karę 10 /dziesięciu/ miesięcy pozbawienia wolności,
2. oskarżonego **S. L.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt III wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 224 § 2 kk w zw. z art. 57a § 1 kk i w związku z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 224 § 2 kk w zw. z art. 57a § 1 kk i w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności,
3. oskarżonego **F. K. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej w pkt IV wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 224 § 2 kk w zw. z art. 57a § 1 kk i w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 224 § 2 kk w zw. z art. 57a § 1 kk i w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 6 /sześciu/ miesięcy pozbawienia wolności,
4. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 2 kk wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych J. Ł. i F. K. (1) w punkcie 1 i 3 wyroku kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 /dwóch/ lat próby,
5. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego S. L. w punkcie 2 wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 /dwóch/ lat próby,
6. na podstawie art. 72 § 1 pkt. 1 kk zobowiązuje oskarżonych do informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby pisemnie w terminie co 6 miesięcy,
7. na podstawie art. 73 § 1 kk oddaje oskarżonych S. L., a na podstawie art. 73 § 2 kk J. Ł. i F. K. (1) w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,
8. na podstawie art. 57a § 2 kk orzeka wobec oskarżonych obowiązek uiszczenia na rzecz oskarżycieli posiłkowych K. T. i K. J. nawiązek w wysokości:

- od J. Ł. w wysokości po 1000 /jeden tysiąc 00/100/ złotych,

- od S. L. po 500 /pięćset 00/100/ złotych,

- od F. K. (1) po 500 /pięćset 00/100/ złotych.

9. na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonym na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy zatrzymania:

- J. Ł. od dnia 23.08.2019r. godz. 00:30 do dnia 25.08.2019r. godz. 10:24,

- S. L. od dnia 23.08.2019r. godz. 7:10 do dnia 24.08.2019r. godz. 12:49

- F. K. (1) od dnia 23.08.2019r. godz. 11:00 do dnia 24.08.2019r. godz. 13:46

przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

10. na podstawie art. 230 § 2 kpk orzeka zwrot dowodów rzeczowych przechowywanych w magazynie dowodów rzeczowych Sądu Rejonowego w Kaliszu pod poz. 48/19:

- D. S. telefonu komórkowego H. o nr (...), (...),

- S. S. telefonu komórkowego H. o nr (...),

- S. L. telefonu komórkowego Samsung koloru jasnego o nr (...),

11. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

sędzia Joanna Urbańska –Czarnasiak

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 1156/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje			

<p>jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3-8 formularza.</p>			
<p>USTALENIE FAKTÓW</p>			
<p>Fakty uznane za udowodnione</p>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	J. Ł.	<p>V. w dniu 23 sierpnia 2019 roku w miejscowości K., powiat. (...), woj. (...) J. Ł. znieważył umundurowanego funkcjonariusza Policji sierż. szt. K. T. podczas i w związku z pełnieniem przez nią obowiązków służbowych w ten sposób, że w trakcie przeprowadzonej interwencji publicznej używał wobec wyżej wymienionej słów wulgarnych, a nadto popychał ją, szarpał za mundur i za włosy naruszając jej nietykalność</p>	

cielesną, zmuszając ją do zaniechania prawnej czynności służbowej, powodując obrażenia ciała w postaci ogólnego potłuczenia, stłuczenia karku, stłuczenia głowy bocznej mięśnia czworogłowego uda prawego, stłuczenie głowy, które to obrażenia naruszają czynności narządów ciała na czas poniżej siedmiu dni, przy czym czynu tego dopuścił się działając bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego

tj. o czyn z art. 222 § 1 kk i art. 224 § 2 kk i art. 226 § 1 kk i art. 157 § 2 kk i art. 57a § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk

VI. w dniu 23 sierpnia 2019 roku w miejscowości K., powiat (...), woj. (...) J. Ł. znieważył umundurowanego funkcjonariusza Policji sierż. szt. K. J. podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych w ten sposób, że w trakcie przeprowadzonej interwencji publicznej używał

		<p>wobec wyżej wymienionego słów wulgarnych, a nadto popychał go, szarpał za mundur, uderzał i kopał w okolice brzucha i krocza, naruszając jego nietykalność cielesną, zmuszając go do zaniechania prawnej czynności służbowej, powodując obrażenia ciała w postaci powierzchownych stłuczeń powłok głowy oraz ogólnego potłuczenia, które to obrażenia naruszają czynności narządów ciała na czas poniżej siedmiu dni, przy czym czynu tego dopuścił się działając bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego</p> <p><i>tj. o czyn z art. 222 § 1 kk i art. 224 § 2 kk i art. 226 § 1 kk i art. 157 § 2 kk i art. 57a § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk</i></p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	

<p>1.W dniu 22 sierpnia 2019r. około godziny 23:00 – 00:00 oskarżeni J. Ł., S. L. i F. K. (1) wraz ze swoimi znajomymi udali się do baru (...) w K. na jedzenie. Wcześniej przesiadywali na orliku i spożywali alkohol. Po zamówieniu jedzenia, oskarżeni wraz z pozostałymi osobami usiedli przy stolikach ustawionych w zewnętrznym ogródku przy chodniku, część osób usiadła na murkach, część stała.</p> <p>2. Zachowywali się głośno, hałasowali. W związku z dobiegającymi hałasami, właścicielka mieszkania znajdującego się naprzeciwko lokalu ok. godz. 23:50 zadzwoniła na policję z prośbą o interwencję. Przez okno widziała jak jeden z mężczyzn w białej koszuli krzyczał i zachowywał się nieracjonalnie, był bardzo pobudzony. Z polecenia dyżurnego policji, na miejsce zostali zadysponowani funkcjonariusze</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego J. Ł. k. 123 - 124,</p> <p>wyjaśnienia oskarżonego S. L. k. 128 – 129,</p> <p>wyjaśnienia oskarżonego F. K. (2) k. 133 – 134,</p> <p>zeznania świadka F. P. k. 55 - 57 i protokół rozprawy z dnia 17.12.2020r. k. 281</p> <p>zeznania świadka M. F. k. 59 – 61 i protokół rozprawy z dnia 26.08.2021r. k. 311v-312,</p> <p>zeznania D. S. k. 63 – 66 i protokół rozprawy z dnia 7.12.2021r. k 322 – 322v,</p> <p>zeznania świadka S. S. k. 75 – 77 i protokół rozprawy z dnia 26.08.2021r. k. 312,</p> <p>zeznania świadka K. P. k. 87 – 89 i protokół rozprawy z dnia 7.12.2021r. k. 322v – 323,</p> <p>zeznania świadka J. M. k. 89 – 92 i protokół rozprawy z dnia 26.08.2021r. k. 312v,</p> <p>zeznania świadka O. D. k. 93 – 97 i protokół rozprawy z</p>		
--	---	--	--

policji sierż.szt. K. T. i sierż.szt. K. J..

3. Po przyjeździe na miejsce funkcjonariusze uzyskali informacji, że żadna z osób tam przebywających, ani właścicielka lokalu nie zgłaszali interwencji. W lokalu i przed lokalem znajdowała się młodzież, która nie awanturowała się i nie było żadnych hałasów. Funkcjonariuszka K. T. udała się do radiowozu celem skontaktowania się z dyżurnym i wyjaśnienia okoliczności wezwania policji, z kolei funkcjonariusz K. J. podszedł do stolika, przy którym siedział oskarżony J. Ł. i S. L., którzy usiłowali spożywać alkohol w miejscu zabronionym. Trzymali w ręku częściowo już spożyte butelki z piwem i wódką. Przedstawił się, poinformował ich o zakazie spożywania alkoholu w miejscu publicznym oraz poprosił o okazanie dowodów tożsamości. Osoby te odmówiły podania swoich danych osobowych. Funkcjonariusz

dnia 26.08.2021r. k. 312v – 313,

zeznania świadka J. W. k. 101 – 104 i protokół rozprawy z dnia 26.08.2021r. k. 313

zeznania oskarżycielki posiłkowej K. T. k. 9 – 12 i protokół rozprawy z dnia 17.12.2020r k. 281v – 282,

zeznania oskarżyciela posiłkowego K. J. k. 18- 20 i protokół rozprawy z dnia 17.12.2020r k. 282 – 282v,

zeznania świadka B. M. k. 47 – 49 i protokół rozprawy z dnia 17.12.2020r k. 280 – 280v

zeznania oskarżycielki posiłkowej K. T. k. 9 – 12 i protokół rozprawy z dnia 17.12.2020r k. 281v – 282,

zeznania oskarżyciela posiłkowego K. J. k. 18 – 20 i protokół rozprawy z dnia 17.12.2020r k. 282 – 282v,

protokół oględzin rzeczy – nagrania z telefonu

podał podstawę wylegitymowania i ponownie poprosił o podanie danych osobowych. Wtedy oskarżony J. Ł. i S. L. wstali, podeszli bliżej funkcjonariusza, oskarżony J. Ł. włączył funkcję nagrywania w telefonie i zażądał podania podstawy prawnej legitymowania. Kiedy oskarżony J. Ł. ponownie odmówił okazania dowodu osobistego, funkcjonariusz poprosił go o podejście do radiowozu. Oskarżony J. Ł. zachowywał się bardzo agresywnie, zaczął wyzywać policjanta, odzywać się wulgarnie. Funkcjonariusz wzywał go do zachowania zgodnego z prawem oraz uprzedził, iż w przeciwnym razie zostanie użyta wobec niego siła fizyczna. Oskarżony w dalszym ciągu nie chciał podejść do radiowozu i podać swoich danych osobowych. Napierał na funkcjonariusza i w momencie gdy ten chwycił go za ramię chcąc doprowadzić do	komórkowego H. S. S. k. 136 – 138, protokół oględzin rzeczy – nagrania z telefonu komórkowego Samsung S. L. k. 117 – 119, zeznania D. S. k. 63 – 66 i protokół rozprawy z dnia 7.12.2021r. k 322 – 322v, zeznania F. P. k. 55-57 i protokół rozprawy z dnia 17.12.2020r k. 281, notatki urzędowe k. 2 – 3, 4 zeznania oskarżycielki posiłkowej K. T. k. 9 – 12 i protokół rozprawy z dnia 17.12.2020r k. 281v – 282, zeznania oskarżyciela posiłkowego K. J. k. 18 – 20 i protokół rozprawy z dnia 17.12.2020r k. 282 – 282v, zeznania D. S. k. 63 – 66 i protokół rozprawy z dnia 7.12.2021r. k 322 – 322v, protokół oględzin rzeczy – nagrania z telefonu komórkowego H. D. S. k. 72 – 73 i 73A – 73C,
--	--

radiowozu, wywiązała się między nimi szarpanina. Oskarżony stał się agresywny stawiając bierny i czynny opór wobec funkcjonariusza.	protokół oględzin rzeczy – nagrania z telefonu komórkowego Samsung S. L. k. 117 – 119 i protokół oględzin rzeczy – nagrania z telefonu komórkowego H. S. S. k. 136 – 138,
4. W pewnym momencie funkcjonariusz poczuł uderzenie w twarz z otwartej ręki od oskarżonego J. Ł. oraz uderzenia kolanem w brzuch. Pomocy w ubezwładnieniu oskarżonego udzielała również policjantka K. T.. Szarpających się z oskarżonym J. Ł. funkcjonariuszy szybko otoczył tłum innych osób, które chciały przeszkodzić w doprowadzeniu oskarżonego do radiowozu, chwyciły za ręce, utrudniały ruchy, wciskały się między nich. Oskarżeni S. L. oraz F. K. (1) próbowali odciągnąć funkcjonariuszy od oskarżonego J. Ł., wciskali się między nich, przytrzymywali policjantów. Oskarżony F. K. (1) próbował wyrwać z ręki wzywającemu posiłki funkcjonariuszowi K. J. służbowy	zeznania świadka B. M. k. 47 – 49 i protokół rozprawy z dnia 17.12.2020r k. 280 – 280v zeznania świadka M. R. k. 36 – 37 i protokół rozprawy z dnia 17.12.2020r k. 279v – 280, zeznania świadka D. O. k. 39 – 41 i protokół rozprawy z dnia 17.12.2020r k. 280 – 280v, protokół zatrzymania oskarżonego J. Ł. k. 24 i 149 protokół badania stanu trzeźwości oskarżonego J. Ł. k. 25 świadcstwo wzorcowania k. 16, notatka urzędowa k. 1 protokół zatrzymania oskarżonego S. L. k. 111 protokół badania stanu trzeźwości

telefon komórkowy. W trakcie szarpaniny oskarżony J. Ł. wraz z przytrzymującymi go funkcjonariuszami przewrócili się na ziemię. Oskarżony próbował się wyrwać, ale funkcjonariusze przytrzymywali go. Na nogi położył mu się oskarżony S. L., który dodatkowo nagrywał całe zajęcie telefonem komórkowym. Funkcjonariusze użyli gazu pieprzowego. Oskarżony J. Ł. chwycił i pociągnął funkcjonariuszkę za włosy w taki sposób, aż głową uderzyła o betonowy chodnik. Po chwili ktoś krzyknął, że ma ją zostawić i oskarżony J. Ł. puścił policjantkę i odszedł. Zdarzenie było nagrywane telefonem komórkowym przez świadków zdarzenia, w tym D. S..	oskarżonego S. L. k. 82
5. Zgłaszająca z okna swojego mieszkania z	protokół zatrzymania oskarżonego F. K. (1) k. 31a, 112
uwagi na rosnące tam drzewo słyszała w czasie interwencji awanturę tj. głośne krzyki,	protokół badania stanu trzeźwości oskarżonego F. K. (1) k. 31A
	protokół badania stanu trzeźwości oskarżonego K. T. k. 28
	świadcstwo wzorcowania k. 29
	protokół badania stanu trzeźwości oskarżonego K. J. k. 30
	świadcstwo wzorcowania k. 31
	karty leczenia szpitalnego k. 21 - 22,
	opinie sądowo - lekarskie nr 836/19 i 837/19 k. 105 - 106,
	protokół zawiadomienia o przestępstwie k. 10 - 13,
	protokół oględzin rzeczy k. 32 - 33,
	materiał pogładowy k. 182 - 182v,
	notatka urzędowa k. 98,
	protokoły zatrzymania rzeczy

przekleństwa, słowa „nagrywamy” oraz widziała jakieś osoby biegnące przed lokalem.

6. Na miejsce zostały wezwane dodatkowe jednostki policji. Kiedy przyjechali funkcjonariusze policjanci K. T. i K. J. stali na chodniku nie wykonując żadnych czynności. Przed lokalem i w lokalu była młodzież. Policjanci wskazali osobę, która naruszyła ich nietykalność osobistą tj. J. Ł.. Ten znajdował się w lokalu. Był bardzo pobudzony, krzyczał i używał słów wulgarnych. Oskarżony J. Ł. został zatrzymany przez przybyły na miejsce zdarzenia parol policji w osobach funkcjonariuszy policji M. R. i D. O.. W celu bezpieczeństwa i uniknięcia eskalacji agresji, odjechali z oskarżonym z miejsca zdarzenia zatrzymując się na rynku miejscowości K., w celu wykonania czynności. W chwili zatrzymania oskarżony J. Ł. znajdował się w stanie nietrzeźwości to jest 0,32 mg/

k. 68 – 70, 79 – 81, 83 – 85,

wykaz dowodów rzeczowych k. 187

dane osobopoznawcze k. 123 – 123v i 217

karta karna k. 307 - 308

l alkoholu w
wydychanym
powietrzu. W
radiowozie używał
wulgaryzmów w
stosunku do
funkcjonariuszy, z
którymi wcześniej
się szarpał (k.40,
280). Wzywany
do zaprzestania
wypowiadania słów
wulgarnych
oskarżony nie
reagował na
polecenia
funkcjonariusza D.
O.. Na miejsce
została wezwana
karetka pogotowia,
z uwagi na fakt,
iż J. Ł. skarżył
się, że odczuwa
 pewne dolegliwości.
Kiedy przyjechała
karetka znów zaczął
się zachowywać
agresywnie, gdyż
krzyczał i używał
słów wulgarnych,
a nawet kopał
w drzwi karetki.
Jeden z ratowników
poinformował
policjanta D. O., że
widział go jakieś 1,5
godziny wcześniej na
stacji (...), gdzie
zachowywał się w
ten sposób, jakby
szukał zaczepki. Gdy
oskarżony został
poinformowany, że
zostanie zatrzymany
wpadł w szal,
krzyczał, że nie
pozwoli na to, a
następnie zemdłał.
Gdy odzyskał
przytomność znów

wpadł w szal, stawił bierny i czynny opór wobec policjantów z grupy realizacyjnej wydziału kryminalnego.

Starł się oswobodzić i wyrwać policjantom. Został doprowadzony i osadzony w (...).

7. Po zdarzeniu doszło do zatrzymania również oskarżonego S. L. i F. K. (1). W chwili zatrzymania F. K. (1) był trzeźwy, zaś S. L. był w stanie po użyciu alkoholu – wynik pomiaru 0,05 mg/l.

8. Funkcjonariusze policji K. T. i K. J. w chwili zdarzenia byli trzeźwi.

9. Wskutek zdarzenia funkcjonariusz policji K. T. odniosła obrażenia w postaci ogólnego potłuczenia, naciągnięcia mięśni karku, stłuczenia głowy bocznej mięśnia czworogłowego uda prawego. Obrażenia te naruszyły czynności narządów ciała na czas poniżej siedmiu dni, nie spowodowały jednak wystąpienia skutku w postaci ciężkiego ani też średniego

uszczerbku na zdrowiu, nie wyczerpały również skutku z art. 160 § 1 kk. Funkcjonariusz policji K. J. odniósł obrażenia w postaci ogólnego pośluczenia, które również nie spowodowały wystąpienia skutku w postaci ciężkiego ani też średniego uszczerbku na zdrowiu, nie wyczerpały również skutku z art. 160 § 1 kk.

10. Uszkodzeniu tj. rozdarciu w rejonie kieszeni bocznej prawej uległa bluza służbowa funkcjonariuszki policji K. T. oraz zerwany został srebrny łańcuszek, stanowiący jej własność.

11. Lokal, przed którym doszło do zdarzenia, ani też jego zewnętrzne otoczenie nie był wyposażony w monitoring. W sprawie zostały zabezpieczone telefony komórkowe uczestników zdarzenia – oskarżonego S. L. oraz świadków D. S. i S. S. wraz z nagraniami zdarzenia.

<p>12. Oskarżony J. Ł. ma 22 lata, posiada wykształcenie średnie, z zawodu technik mechanik maszyn rolniczych, jest kawalerem, nie posiada nikogo na swoim utrzymaniu, bezrobotny, bez majątku, nie leczony psychiatrycznie, karany - skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 7 czerwca 2019r. w sprawie II K 1292/18 za czyn z art. 222 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk na karę grzywny.</p>			
<p>Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Oskarżony</p>	<p>Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)</p>	
<p>1.2.1.</p>			
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione</p>	<p>Dowód</p>	<p>Numer karty</p>	
<p>OCena DOWOdów</p>			

1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
.	<p>wyjaśnienia oskarżonego</p> <p>zeznania świadków</p> <p>zeznania świadków</p> <p>dowód z dokumentów</p>	<p>Oskarżony J. Ł. nie przyznał się do zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień. W postępowaniu sądowym nie złożył wyjaśnień. W zakresie w jakim nie przyznał się do zarzucanych mu czynów sąd uznał jego wyjaśnienia za niewiarygodne, albowiem sprzeczne są z zebrany w sprawie materiałem dowodowym.</p> <p>Przedstawiony wyżej stan faktyczny został ustalony zatem przede wszystkim w oparciu o zeznania oskarżycieli posiłkowych – funkcjonariuszy policji K. T. i K. J., biorących udział w zdarzeniu, którym sąd w całości dał wiarę. Zeznania funkcjonariuszy policji są logiczne, spójne wewnątrz, wzajemnie się uzupełniając, co przemawia za ich wiarygodnością. Co więcej, zeznania funkcjonariuszy w</p>	

sposób bardzo
szczegółowy opisują
przebieg całej
interwencji i w
związku z tym,
w ocenie sądu,
stanowią podstawę
do prawidłowego
odtworzenia i
ustalenia przebiegu
przedmiotowego
zajścia. Wersję
przedstawioną przez
funkcjonariuszy
policji K. T. i
K. J. potwierdzają
w szczególności
nagrania z telefonu
komórkowego
należącego do
świadka D. S., na
których
uwidoczniono
zarówno moment
uderzenia ręką
funkcjonariusza K.
J. jak i duszenie oraz
ciągnięcie za włosy
funkcjonariuszki K.
T. przez oskarżonego
J. Ł.. Podkreślić
przy tym należy, iż
obrażenia doznane
przez
funkcjonariuszy
podczas szarpaniny
z oskarżonym
zostały
odzwierciedlone w
opiniach sądowo
– lekarskich. Ich
zeznania dotyczące
agresywnego
zachowania
oskarżonego
potwierdzone
zostały również
przez kolejnych
przybyłych na
miejsce zdarzenia

funkcjonariuszy M. R. i D. O., których zeznania również sąd uznał za w pełni wiarygodne. Podali oni, że J. Ł. przez cały czas w trakcie prowadzonych przez nich czynności wypowiadał wulgarne słowa, w tym min. dotyczące policjantów K. T. i K. J.. Ponadto krzyczał, wrywał się, stawał bierny i czynny opór oraz kopał w drzwi karetki. Agresywne zachowanie oskarżonego J. Ł. jak i wypowiedanie wulgarnych słów wobec funkcjonariuszy policji wynika również wprost z nagrania z telefonu komórkowego należącego do S. L..

Sąd uznał za wiarygodne również zeznania świadka B. M., odnośnie okoliczności i przyczyn wezwania patrolu policji oraz hałaśliwego zachowania oskarżonego J. Ł..

Wersję przedstawioną przez oskarżycieli posiłkowych wspierają również zeznania świadka D. S., który nagrywał zdarzenie telefonem komórkowym.

Jakkolwiek świadek ten w postępowaniu sądowym zeznawał częściowo odmiennie, niemniej po odczytaniu mu zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym, podtrzymał swoje zeznania z postępowania przygotowawczego. Składając depozycje w toku dochodzenia, a więc zaraz po zdarzeniu, wskazał jednoznacznie, iż widział jak oskarżony J. Ł. kopał funkcjonariusza policji K. J. i dusił oraz ciągnął za włosy policjantkę K. T..

Zeznań pozostałych świadków zdarzenia S. S., K. P., O. D., J. W. sąd nie uznał za wiarygodne w tym zakresie, w jakim podawali, iż to funkcjonariusz policji był agresywny i jako pierwszy zaczął szarpać oskarżonego J. Ł.. Zauważyć należy, że świadkowie ci są kolegami oskarżonych i niewątpliwie mieli interes w tym, aby zeznawać na ich korzyść i przedstawić oskarżonych w korzystniejszym świetle. Niemniej nie jest to jedyny

powód odmówienia wiarygodności ich depozycjom.

Zeznania tychże świadków złożone w postępowaniu przygotowawczym i sądowym, nie są konsekwentne.

Każdy z nich zapamiętał w sposób odmienny

przedmiotowe

zdarzenie, a to z

uwagi na fakt, iż

do zdarzenia doszło

w porze nocnej,

kiedy było ciemno,

stali w różnych

odległościach od

szarpiących się osób

oraz z uwagi na

dynamiczny

charakter zdarzenia.

Okoliczności te

niewątpliwie miały

wpływ na

zapamiętywanie

przez nich kolejno

występujących po

sobie wydarzeń.

Osoby te

przemieszczały się i

obserwowały różne

momenty całego

zajścia od chwili

przyjazdu

funkcjonariuszy

policii do chwili

obezwładnienia

oskarżonego J. Ł.

przez innych

funkcjonariuszy. Nie

ulega wątpliwości,

że w przedmiotowej

sprawie występują

dwie odmienne

wersje odnośnie

okoliczności

szarpania, uderzania

czy też duszenia funkcjonariuszy policji, jedna prezentowana przez oskarżonego i jego znajomych, a druga przez pokrzywdzonych funkcjonariuszy policji. Wobec powyższego zeznania wskazanych świadków jako sprzeczne z zebrany w sprawie materiałem dowodowym jawią się jako pozbawione logicznej całości, a w konsekwencji jako mało wiarygodne.

Częściowo również za wiarygodne uznano zeznania świadka K. P., a to w tym zakresie, w którym podała, że widziała jak oskarżony J. Ł. dusił funkcjonariuszkę policji i ciągnął za włosy. Sąd odmówił wiary zeznaniom tegoż świadka w tej części, w której wskazywała, że to funkcjonariusz policji K. J. zainicjował szarpaninę z oskarżonym J. Ł..

Sąd za mało przydatne i nie wnoszące nic do sprawy, uznał natomiast zeznania świadka F. P.,

który w chwili zdarzenia był w stanie nietrzeźwości i niewiele zapamiętał ze zdarzenia w dniu 23 sierpnia 2019r. oraz świadka M. F., która wprawdzie widziała początkowo zajście i zaczepki policjantów przez oskarżonego J. Ł., niemniej nie widziała kto dokładnie kogo szarpał i spowodował jakie obrażenia. Zauważyć przy tym należy, iż świadek F. P. podał, że jego koledzy nie chcieli podejść do radiowozu i potem zaczął się chaos i szarpanina. Kiedy J. Ł. został zglebowany wszyscy wokół niego biegali dookoła. Z jego zeznań oraz pozostałych świadków zdarzenia wynika jednoznacznie, że doszło do dużego zamieszania, w którym brało udział dwóch funkcjonariuszy oraz wielu innych młodych ludzi, którzy wtedy tam przebywali. Oskarżony sprzeciwił się słownie i fizycznie działaniom podjętym przez umundurowanych funkcjonariuszy, a kiedy próbowali

przymusić go do poddania się czynnościom jego koledzy próbując go (w ich mniemaniu) bronić zmuszali funkcjonariuszy do zaniechania prawnej czynności służbowej polegającej na zatrzymaniu J. Ł.. Poprzez swoje działanie usiłowali fizycznie zmusić ich do zaniechania zatrzymania. Sam oskarżony robił to wcześniej szarpiąc się z funkcjonariuszami. Nie budzi zatem żadnych wątpliwości, iż wobec zachowania oskarżonego J. Ł. i innych osób funkcjonariusze K. T. i K. J. mogli czuć się zagrożeni i musieli wezwać na miejsce posiłki.

Sąd uwzględnił także dowody z nieosobowych źródeł dowodowych w postaci: protokołów użycia alkotestu, świadectw wzorcowania, protokołów zatrzymania oskarżonych, a w szczególności protokołów odtworzenia zabezpieczonych nagrań z telefonów komórkowych.

W zakresie poniesionych przez K. J. i K. T. obrażeń, sąd oparł się na dokumentacji medycznej – tj. karty leczenia szpitalnego oraz opinii sądowo – lekarskich sporządzonych przez biegłego sądowego A. T.. Odnośnie szkody materialnej w mieniu K. T. w postaci rozdartej bluzy służbowej oraz zerwanego łańcuszka sąd oparł się na zeznaniach oskarżycielki posiłkowej, protokole oględzin rzeczy i materiale poglądowym w postaci fotografii załączonych do akt sprawy.

Sąd nie znalazł podstaw do odmówienia wiarygodności ujawnionym w sprawie niniejszym dokumentom, bowiem ich prawdziwość i autentyczność nie budziła zastrzeżeń sądu oraz samych stron.

1.2. ***Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne***

oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
	wyjaśnienia oskarżonego	j.w	
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1	J. Ł.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Na wstępie zauważyć należy, iż oskarżony miał pełną świadomość, iż jego zachowania skierowane były wobec funkcjonariuszy policji, a zgodnie z art. 115 § 13 pkt. 7 kk funkcjonariuszem publicznym jest funkcjonariusz powołany do			

ochrony
bezpieczeństwa
publicznego i nie
ma wątpliwości, że
policja należy do
kręgu tych organów.
Funkcjonariusze
podejmowali
interwencję
umundurowani,
przyjąć zatem
należało, że
oskarżeni zdawali
sobie sprawę, że
mają do czynienia z
policjantami.

Odpowiedzialności
karnej za występki
opisany w art. 222
§ 1 kk podlega
ten, kto narusza
nietykalność
cielesną
funkcjonariusza
publicznego podczas
lub w związku z
pełnieniem
obowiązków
służbowych.
Naruszenie
nietykalności
cielesnej jest
zachowaniem
będącym formą
fizycznego
oddziaływania na
ciało człowieka,
które nie jest przez
niego akceptowalne.
Ponadto, występki
określony w art.
222 § 1 kk
jest przestępstwem
formalnym, tzn.
dokonanie
przestępstwa nie
zależy od zaistnienia
skutku w postaci
doznania przez

funkcjonariusza publicznego jakiegokolwiek uszczerbku, jako skutku fizycznych oddziaływań sprawcy na jego ciało, bowiem naruszenie nietykalności cielesnej oznacza różne postacie inwazyjnej ingerencji sprawcy w sferę cielesności funkcjonariusza publicznego. W tym miejscu zauważyć należy, że „czynna napaść obejmuje wszelkie działania podjęte w celu wyrządzenia krzywdy fizycznej, choćby cel ten nie został osiągnięty. Samo dopuszczenie się czynnej napaści, chociażby jeszcze w stadium usiłowania naruszenia nietykalności, wypełnia już znamiona dokonanego przestępstwa napaści, gdyż chodzi o gwałtowny charakter zdarzenia, a nie konkretny jego rezultat” (por. wyrok SN z dnia 15.01.2015r. w sprawie IV KK 279/14, Lex nr 1648190). Szczególna ochrona prawna funkcjonariusza publicznego wyraża

się w tym, iż określone zachowanie sprawcy przestępstwa wobec funkcjonariusza publicznego jest zagrożone karą surowszą, niż analogiczne zachowanie się sprawcy wobec innych podmiotów.

Z kolei zgodnie z art. 224 § 2 kk, odpowiedzialności karnej podlega ten, kto stosuje przemoc lub groźbę bezprawną w celu zmuszenia funkcjonariusza publicznego albo osoby do pomocy mu przybranej do przedsięwzięcia lub zaniechania prawnej czynności służbowej. Przemoc oznacza m.in. "brutalne działanie, w którym ktoś stosuje siłę, by narzucić komuś swoją wolę lub wymusić coś na kimś; użycie siły, aby pokonać czyjś opór" (zob. Komentarz do art. 224 kk [w:] Kodeks karny. Komentarz, pod red. Alicji Grześkowiak, K. Wiak, Legalis 2021r.). (...)przemoc" należy rozumieć przymus, wywarty za pomocą "siły fizycznej" (vis absoluta), w

odróżnieniu od przymusu psychicznego (vis compulsiva), który może być wywołany tylko za pomocą groźby bezprawnej" (por. wyrok SN z 17.4.1934 r., I K 204/34, OSNKW 1934, Nr 11, poz. 238). Innymi słowy, przemocą są wszelkie formy fizycznego oddziaływania. Istotne jest więc użycie siły fizycznej bez względu na jej intensywność. Przepięstwo określone w art. 224 § 2 kk chroni m.in. sprawne i niezakłócone funkcjonowanie administracji publicznej. Może być popełnione wyłącznie z winy umyślnej, co więcej ze względu na wskazany tam cel działania sprawcy, jest to przepięstwo kierunkowe. Zmuszeniem jest wywieranie presji, skłanianie do określonego zachowania. Poprzez przemoc lub groźbę bezprawną sprawca zmierza do tego, aby wyrzeć wpływ na zachowanie się funkcjonariusza publicznego lub osobę do pomocy mu przybraną,

ograniczyć jego swobodę w wyborze postępowania i zmusić do uczynienia lub zaniechania czegoś, co jest niezgodne z jego wolą. "Przemoc lub groźba bezprawna – jak słusznie podkreśla się judykaturze – jest w tym wypadku narzędziem oddziaływania na psychikę indywidualnie oznaczonych osób" (por. wyrok SA w Białymstoku z 11.4.2002 r., II AKa 16/O2, Lex nr 74514). Czynnością służbową jest każda czynność, która należy do właściwości danego organu, w imieniu którego działa funkcjonariusz publiczny, należąca do jego kompetencji (...). Jest to czynność wchodząca w zakres uprawnień funkcjonariusza, a pozbawiona jest tego przymiotu czynność nie należąca do kompetencji danego funkcjonariusza (zob. Komentarz do art. 224 kk [w:] Kodeks karny. Komentarz, pod red. Alicji Grześkowiak, K. Wiak, Legalis 2021r.).

Sąd nie miał wątpliwości, iż funkcjonariusz policji K. J. prosząc oskarżonego J. Ł. o dowód tożsamości czy też podanie swoich danych osobowych, działał zgodnie z treścią art. 15 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990r. o Policji (Dz. U. z 2021r., poz. 1882 z późn. zm.). Przepis ten stanowi wprost, iż policjanci, wykonując czynności, o których mowa w art. 14 (czynności operacyjno-rozpoznawcze, dochodzeniowo-śledcze i administracyjno-porządkowe), mają prawo legitymowania osób w celu ustalenia ich tożsamości. Przez podstawę faktyczną legitymowania należy rozumieć usprawiedliwioną społecznie przyczynę, powód wykonania tej czynności w sytuacji dopuszczonej przez przepisy prawne. Zatem podjęcie i realizacja legitymowania osoby przez policjanta będzie uzasadniona, gdy ustalenie jej

tożsamości będzie
niezbędne do
wykonania
czynności
służbowych, a w
szczególności w
celu: identyfikacji
osoby podejrzanej o
popelnienie
przestępstwa lub
identyfikacji osób
wskazanych przez
pokrzywdzonych
jako sprawców
przestępstw lub
wykroczeń,
poszukiwania osób
zaginionych lub
ukrywających się
przed organami
ścigania albo
wymiarem
sprawiedliwości.

Ponadto
funkcjonariusz
działał w oparciu
o przepisy rozdziału
2 rozporządzenia
Rady Ministrów z
dnia 4 lutego
2020r., w sprawie
postępowania przy
wykonywaniu
niektórych
uprawnień
policjantów (Dz. U.
2020r., poz. 192 z
późn. zm.).

Przepis art. 226
§ 1 kk, penalizuje
natomiast
zachowanie się
sprawcy polegające
na znieważeniu
funkcjonariusza
publicznego, albo
osoby do pomocy mu
przybranej podczas
lub w związku z

pełnieniem
obowiązków
służbowych.

Przepis art. 157 §
2 kk kryminalizuje
spowodowanie tzw.
lekkiego uszczerbku
na zdrowiu
obejmującego
naruszenie
czynności narządu
ciała lub rozstrój
zdrowia trwający
nie dłużej niż 7
dni. Przepis art.
157 kk chroni
zdrowie człowieka
przed zamachami
powodującymi
mniejsze skutki niż
te, które zostały
stypizowane w art.
156 kk jako
ciężki uszczerbek na
zdrowiu. Zdrowiem
jest stan normalnego
funkcjonowania
organizmu
zapewniający
człowiekowi
wydolność
umożliwiającą mu
aktywne
funkcjonowanie w
społeczeństwie.

Przestępstwo z art.
157 § 2 kk
jest materialne,
do jego dokonania
konieczne jest
wystąpienie
określonego skutku
z działania lub
zaniechania
sprawcy.

Spowodowanie
zarówno średniego
jak i lekkiego
uszczerbku na

zdrowiu jest penalizowane zarówno wtedy, gdy sprawca uczynił to umyślnie (art. 157 § 2 kk), jak i wtedy, gdy uczynił to nieumyślnie (art. 157 § 3 kk). Umyślne, a więc spowodowane z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia na okres powyżej 7 dni jest penalizowane w art. 157 § 2 kk i opatrzone surowszą sankcją.

- Według art. 115 § 21 kk chuligańskim czynem jest występki polegający na umyślnym zamachu na zdrowie, na wolność, na cześć lub nietykalność cielesną, na bezpieczeństwo powszechne, na działalność instytucji państwowych lub samorządu terytorialnego, na porządek publiczny, albo na umyślnym niszczeniu, uszkodzeniu lub czynieniu niezdadną do użytku cudzej

rzeczy, jeżeli sprawca działa publicznie i bez powodu albo z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego. Z kolei znamię działania bez powodu albo z oczywiście błahego powodu należy rozumieć w taki sposób, że nie istnieje racjonalny motyw działania lub działaniu sprawcy brak wszelkiej racji (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 5.06.2019r., w sprawie II AKa 159/19, Lex nr 2719432). W takiej sytuacji kara jest surowsza - skazując za występki o charakterze chuligańskim, sąd wymierza karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości nie niższej od dolnej granicy

ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę (art. 57a § 1 kk). Sąd orzeka nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego, chyba że orzeka obowiązek naprawienia szkody, jeżeli pokrzywdzony nie został ustalony, sąd może orzec nawiązkę na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej (art. 57a § 2 kk). Zgodnie z art. 115 § 1 kk okoliczności popełnienia takiego występku, jak też motywacja sprawcy, które można potraktować jako określone w art. 115 § 21 kk (działanie publicznie i bez powodu albo z oczywiście błahego powodu, okazanie rażącego lekceważenia porządku prawnego), rzutowały na ocenę społecznej

szkodliwości czynu, a tym samym na wysokość wymierzonej oskarżonemu kary.				
#	1.4. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem			
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej				
#	1.5. Warunkowe umorzenie postępowania			
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania				
#	1.6. Umorzenie postępowania			
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania				
#	1.7. Uniewinnienie			

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia				
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie				
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności	
J. Ł.	pkt. 1 pkt. 4 pkt. 6 pkt. 7 pkt. 8		Odpowiedzialność oskarżonego J. Ł. nie budzi żadnych wątpliwości sądu. Swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 222 § 1 kk i art. 224 § 2 kk i art. 226 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Z okoliczności faktycznych ustalonych w sprawie wynika, iż czynów tych dopuścił się działając publicznie i bez powodu, okazując przy tym rażące lekceważenie porządku prawnego, co wyczerpuje znamiona występku chuligańskiego z art.	

art. 57a § 1 kk
(art. 115 § 21
kk). Bezsprzecznym
pozostaje, że
oskarżyciele
posiłkowi K. T.
i K. J. zostali
znieważeni podczas
i w związku z
pełnieniem
czynności
służbowych.

Używane przez
oskarżonego J. Ł.
pod adresem
funkcjonariuszy
epitety są
powszechnie uznane
za wulgarne,
obelżywe i
poniżające. Nie
budzi również
żadnych
wątpliwości, iż
doszło do naruszenia
ich nietykalności
cielesnej podczas
służby, bowiem jak
wynika z ustalonego
stanu faktycznego
oskarżony J. Ł.
popychał ich, szarpał
za mundur, a także
uderzał, kopał i
ciągnął za włosy,
chcąc w ten sposób
zmusić ich do
zaniechania prawnej
czynności służbowej,
powodując przy tym
obrażenia ciała na
czas poniżej siedmiu
dni.

Z ustalonego w
sprawie stanu
faktycznego
bezsprzecznie
wynika, iż
zachowanie

oskarżonego J. Ł. miało charakter umyślnego znieważenia funkcjonariuszy policji podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, oraz naruszenia nietykalności cielesnej policjantów. Ponadto działał on publicznie i bez powodu, czym okazał rażące lekceważenie porządku prawnego. Co więcej, działanie oskarżonego J. Ł. było objęte tożsamym zamiarem i pobudką, całe zdarzenie rozegrało się w jednym miejscu i było skumulowane w jednym odcinku czasowym i sytuacyjnym, zatem przyjąć należało, iż oskarżony popełnił jeden czyn wyczerpujący znamiona kilku przepisów ustawy karnej.

Czyny popełnione przez oskarżonego J. Ł. są czynami zabronionymi, szkodliwymi społecznie, bezprawnymi i karalnymi. Sąd nie znalazł okoliczności wyłączających winę

oskarżonego. Jest on osobą pełnoletnią i poczytalną. Miał możliwość rozpoznania bezprawności czynu i owej bezprawności był świadomy. Dokonując czynu działał w normalnej sytuacji motywacyjnej, Sąd wykluczył możliwość zaistnienia któregoś z kontratypów. Oskarżony miał możliwość zachowania się w zgodzie z normą prawną, a nie uczynił tego. Czyn oskarżonego mieści się też w granicach typowej typowej szkodliwości społecznej dla tego typu przestępstwa. Z uwagi na to sąd uznał oskarżonego za winnego opisanego w wyroku czynu. Oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim, wynika to z działań podjętych przez sprawcę, który chciał zmusić policjantów do zaprzestania podejmowanych przez nich czynności.

Stopień społecznej szkodliwości czynu wyznacza rodzaj i charakter naruszonego dobra. W ocenie sądu nie

można bagatelizować powagi tych przestępstw, gdyż przestępstwa tego typu niosą za sobą brak posłuchu dla urzędów państwowych, a w konkretnym przypadku godzą w rangę i autorytet organów policji, które bez tych przymiotów nie mogą skutecznie stać na straży porządku prawnego. Mając na uwadze powyższe okoliczności, stopień społecznej szkodliwości obydwu czynów sąd ocenił jako wysoki.

Za znaczny należało uznać również stopień zawinienia oskarżonego. Oskarżony zachował się nagannie, mimo, iż miał możliwość zachowania zgodnego z prawem. Działaniem swoim oskarżony dopuścił się naruszenia nietykalności cielesnej funkcjonariuszy policji podczas wykonywania przez niego obowiązków służbowych, które to dobra korzystają ze szczególnej ochrony prawnej, w celu zapewnienia prawidłowej

działalności
instytucji
państwowych.

Na niekorzyść
oskarżonego
przemawia jego
postawa wobec
funkcjonariuszy
policji, wyzywanie,
wulgarnie
zachowanie,
szarpanie, kopanie.
Oskarżony nie
przeprosił K. T. ani
K. J., jak też w
żaden inny sposób
nie wyraził skruchy.
Jako okoliczność
obciążającą sąd
potraktował również
uprzednią karalność
oskarżonego i to
za czyn z art.
222 § 1 kk. Na
korzyść oskarżonego
sąd przyjął jego
młody wiek w chwili
popelnienia czynu
(20 lat).

Odnosnie,
wymierzonych
oskarżonemu kar,
zgodnie z przepisami
art. 53 kk sąd
wymierza karę
według swojego
uznania, w
granicach
przewidzianych
przez ustawę bacząc,
by jej dolegliwość nie
przekraczała stopnia
winy, uwzględniając
stopień społecznej
szkodliwości czynu
oraz biorąc pod
uwagę cele
zapobiegawcze i

wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Na podstawie art. 53 § 2 kk sąd wymierzając karę uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, zwłaszcza w razie popełnienia przestępstwa na szkodę osoby nieporadnej ze względu na wiek lub stan zdrowia, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a

także zachowanie się
pokrzywdzonego.

Biorąc to wszystko
pod uwagę sąd
uznał, że właściwym
będzie wymierzenie
oskarżonemu kary
10 miesięcy
pozbawienia
wolności, uznając, że
oba czyny opisane
w pkt. I i II
popęłił w krótkich
odstępach czasu
przy wykorzystaniu
tej samej
sposobności tj. w
warunkach ciągu
przestępstw (art.
91 § 1 kk).
Sąd jednocześnie
działając na
podstawie na
podstawie art. 69 §
1, 2 i 4 kk i art.
70 § 2 kk wykonanie
orzeczonej wobec
J. Ł. w punkcie
1 wyroku kary
pozbawienia
wolności
warunkowo zawiesił
na okres 2 lat próby.

W ocenie sądu
orzeczona wobec
oskarżonego kara,
mają na celu
uzmysłowienie
oskarżonemu
wysoką naganność
jego zachowania, a
także skłonić go
w przyszłości do
zmiany
postępowania i
zachowania
zgodnego z
porządkiem

prawnym, zwłaszcza w zakresie poszanowania działania instytucji państwowych i szacunku dla funkcjonariuszy publicznych działających na służbie. Zdaniem sądu wymierzona oskarżonemu kara stanowi wystarczającą reakcję karną na zachowanie oskarżonego, spełnia one cele kary indywidualne jak i prewencyjne, w zakresie kształtowania świadomości społeczeństwa. W ocenie sądu brak było podstaw do wymierzenia oskarżonemu J. Ł. kary łagodniejszego rodzaju, bowiem podkreślić należy, iż oskarżony był już uprzednio karany, wprowadzie na karę grzywny (którą de facto wykonał), niemniej trudno w takiej sytuacji uznać, aby kara grzywny lub ograniczenia wolności mogłaby obecnie spełnić swoje cele w zakresie prewencji indywidualnej. Jednocześnie zdaniem sądu wymierzanie oskarżonemu bezwzględnej kary

pozbawienia wolności byłoby nadmiernie surowe. Niewątpliwie występki zarzucany oskarżonemu ma charakter chuligański, bowiem sposób działania sprawcy – publicznie i bez powodu (podczas wykonywania przez funkcjonariuszy czynności służbowych) wskazuje na rażące lekceważenie porządku prawnego przez oskarżonego. Niemniej J. Ł. jest sprawcą młodocianym w myśl art. 115 § 10 kk. W chwili popełnienia czynu nie ukończyli 21 lat (oskarżony J. Ł. urodził się (...)), a czynu popełnił w dniu 23 sierpnia 2019r, co oznacza, że w chwili orzekania w I instancji nie miał ukończonych 24 lat. Z uwagi na młody wiek sprawcy należało uznać, że zachodzą szczególne okoliczności, w myśl art. 69 § 4 kk pozwalające na zawieszenie orzeczonej wobec niego kary na okres 2 lat próby.

Jednocześnie na podstawie art. 73 § 2 kk Sąd

oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego, zaś na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk nałożono na oskarżonego obowiązek informowania kuratora o przebiegu okresu próby co sześć miesięcy.

Z kolei na podstawie art. 57a § 2 kk mając również na uwadze wnioski oskarżycieli posiłkowych, orzeczono od oskarżonego J. Ł. na rzecz oskarżycieli posiłkowych nawiązki w wysokości po 1000 zł, których orzeczenie w myśl powołanego przepisu jest obligatoryjne.

Niewątpliwie K. T. i K. J. mogli poczuć się dotknięci działaniami oskarżonego J. Ł., a zatem żądanie przez nich zadośćuczynienia nie jest pozbawione racji. Niemniej jednak wybierając zawód funkcjonariusza policji muszą oni liczyć się poniekąd z niechęcią czy nieprzyjaznym zachowaniem osób, wobec których podejmują interwencję, dlatego

			też wysokość żądanego zadośćuczynienia podlegała miarkowaniu, przy uwzględnieniu doznanych przez nich obrażeń ciała. W rezultacie sąd orzekł na rzecz każdego z oskarżycieli posiłkowych kwoty po 1000 zł, zamiast żądanych kwot po 5000 zł.	
1Inne ROZSTRZYGNIĘCIA Zawarte w WYROKU				
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności	
J. Ł.		pkt. 9 pkt. 10	Na podstawie art. 63 § 1 kk sąd zaliczył oskarżonemu na poczet wymierzonej mu kary pozbawienia wolności okresy zatrzymania w sprawie od dnia 23 sierpnia 2019r. godzina 00:30 do dnia 25 sierpnia 2019r. godzina 10:24. W oparciu o treść art. 230 § 2 kpk wobec zbędności dla dalszego postępowania dowodów rzeczowych,	

			<p>orzeczone obowiązek zwrotu:</p> <p>-D. S. telefonu komórkowego H. o nr (...), (...) – zarejestrowanego pod nr Drz (...),</p> <p>-S. S. telefonu komórkowego H. o nr (...) – zarejestrowanego pod nr Drz (...),</p> <p>-S. L. telefonu komórkowego Samsung o nr (...) – zarejestrowanego pod nr Drz (...) - przechowywanych w składnicy Prokuratury Rejonowej w Kaliszu.</p>	
<p>6. inne zagadnienia</p>				
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>				

7. Koszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt. 11	Na podstawie art. 624 kpk sąd zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych poniesionych przez Skarb Państwa w przedmiotowej sprawie uznając, że sytuacja materialna oskarżonego nie pozwala mu na uiszczenie tych kosztów.	
1Podpis		
sędzia Joanna Urbańska – Czarnasiak		